

Докторъ Фаустъ, прѣдставенъ отъ поета като съвършенъ висшъ образецъ на човѣшки умъ и гений, знаещъ всички знания, мислилъ всѣка мисль, нѣма вече какво да учи, ни какво да види на земята, копнѣе само да узнае свѣрхестественото, не може вече да живѣе въ тѣсния кръгъ на човѣшкитѣ желанія. Та и първата му мисль е да тури край на живота си. Но камбани и пѣсни великденски му дръпватъ отъ уста отровната чаша. Спомня си, че Богъ е забранилъ самоубийството, и се рѣшава да живѣе, както живѣятъ всички, докато самъ Богъ го призове при себе. Жаленъ и замисленъ се скита той съ своя помощникъ на Великденъ слѣдъ пладнѣ изъ шумната тѣпна, а вечерята изъ пустото и самотно поле. Тукъ говори той за двѣтъ души въ гърдитѣ си, едната съ устремъ да полети по заходящото слънце, другата прѣта обвързана въ земни вериги. Тоя моментъ на дълбочайша тѣга и възблѣнуваностъ си избира дяволтъ, за да го изкушава. Върти се и сучи около него той въ видъ на куче, вмѣква се въ кабинета му, отвлича го отъ прочита на Свещеното Писание, отдѣто той още се надѣва да черпи утѣха. И ето го дяволтъ подъ маската на пѣтуещъ студентъ общава да му служи съ всички свои магни и свѣрхестествени сили, да му даде да вкуси отъ всичкитѣ наслади и бжлещия животъ, стига той да се довѣри нему и да дойде съ него слѣдъ смъртта си. Стариятъ докторъ, съ своя силенъ умъ, съ своята упорита гордостъ, не мига прѣдъ такива условия. Той ги приема и иска да се наслаждава, докато, прѣситенъ, самъ не каже на сетния си часъ: „Ела ми, ти си тѣй хубавъ!“ Подписва контракта съ кръвта си.

Затворенъ прѣзъ цѣлия животъ въ кабинета си, стариятъ ученъ не знае радоститѣ на тоя свѣтъ. Сърдцето му не е изпитало ни любовъ, ни болкитѣ ѝ, и лесно ще е да се тласне бърже-бърже въ отчаянието, като се събудятъ заспалитѣ му страсти. Такъвъ ще да е билъ плантъ на Мефистофеля, комуто първата работа е да подмлади Фауста съ чудодѣйно питие. Сигуренъ е той, както си признава, че Фаустъ, съ тая магия въ кръвта си, ще взема за хубавата Елена и всѣка баба.